

תת"ע (עכו) 15227-12-24 - מוחמד זיאד נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 15227-12-24 - מוחמד זיאד נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 15227-12-24

מוחמד זיאד

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.05.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 19.2.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 14.4.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה אציין כי טענת המבקש כי לא זומן כדין, אינה מניחה את הדעת; עיון באישור המסירה אשר צורף לכתב האישום מעלה כי אישור המסירה הנוגע להזמנה לדין חזר בציון "לידי הנמען הרשום", ביום 1.10.2024, כאשר חתימת המבקש מתנוססת על גביו; המבקש כלל לא התמודד עם עובדה זו, וכל שטען היה כי מעולם לא קיבל זימון לידיו. זאת ועוד, אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, מס' תיבת דואר, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. ככל שהמבקש סבר כי ישנו טעם לפגם באישור מסירה זה, אזי היה עליו לכל הפחות לערוך בירור ראשוני מול רשות הדואר אודות נסיבות המסירה הנטענות והימנעותו מלעשות כן רובצת לחובתו וזאת כפי שנקבע בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל:

"אין חולק כי המערער לא נקף אצבע ולא פנה לברר בדואר ישראל את הנסיבות של אי מסירת הדוחות לטענתו. הימנעותו על המערער לקיים בירור ראשוני, יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדוחות לא נמסרו לידיו. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעויותיו".

לעניין אי התייצבות נאשמים לדיונים בעניינים בשל טענה כי לא קיבלו זימון, יפים הדברים שנקבעו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

(ההדגשה אינה במקור)

אציין כי אין רלוונטיות לטענת המבקש לפיה הדו"ח הגיע במקור לאדם אחר בעל שם זהה לשלו, שכן מקום שהמבקש בחר להגיש בקשה להישפט, מצופה היה ממנו לעקוב אחר מועד הדיון, וזאת ביתר שאת מקום שהוא היה מודע לבעייתיות הנטענת בהליך המסירה. זאת ועוד, טענה זו נטענה בעלמא וללא כל תימוכין ואומר בזהירות כי אמינותה מוטלת בספק שכן על גבי אישור המסירה מופיע מס' תעודת זהות של מושא דבר הדואר, על כן אף אם שני אנשים עונים לאותו שם, סביר להניח שאין לשניהם אותו מס' תעודת זהות.

סיכומה של נקודה זו, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו. המבקש טען כי אחר שזהותו ידועה לו נהג ברכב, וכי עם ביטול פסק הדין יגיע לדיון יחד עם הנהג בפועל לצורך הסבה.

ראיתי לנכון לתת הזדמנות למבקש לצרף תצהיר מטעם הנהג בפועל אולם המבקש לא השכיל לנצל הזדמנות זו ולא עשה כן, ומשכך הטענה כי אחר נהג ברכב נותרה טענה סתמית שאין לה כל תימוכין. אדגיש כי במקרים בהם צורף תצהיר מטעם אדם אחר, הדבר לא היווה עילה לקבלת הבקשה להארכת המועד להישפט; בעניינו מקום שהמבקש כלל לא הצביע על זהות האחר אשר נהג, אי הוכחת עיוות דין הינה מקל וחומר ויפים בעניין זה הדברים שנקבעו ב עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, לפיהם:

"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם". (ההדגשה אינה במקור)

כן ראה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013) שם נקבע כי טענת נאשם כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי לבסס עיוות דין.

גם טענת המבקש כי אי קבלת הבקשה והותרת פסק הדין על כנו תפגע בו עקב חוסר יכולתו לפרנס את משפחתו ואת ארבעת ארבעה ילדים סמוכים לשולחנו, אינה מבססת את העילה של עיוות דין, אדגיש כי הגם שהוטלה על המבקש, בין היתר, פסילה בפועל, הרי שפסילה זו הייתה כורח המציאות וזאת בשים לב לעובדה כי המבקש נהגת משנת 2003, לחובתו 30 הרשעות קודמות, מתוכן 6 בגין עבירות הנוגעות לשימוש בטלפון במהלך נסיעה, הרשעה אחרונה בגין עבירה זוהי הינה משנת 2023.

אם כך, המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ה, 12 מאי 2025, בהעדר הצדדים.